

Et Mindretal (Meergaard) er enigt med Flertallet i, at Staten ikke kan være Saangiver i saa stort Omfang, som maatte udtræves for at skaffe alle Landmænd billige Driftslaan, og indrømmer, at man ikke kan vedblive at forøge den til Raadighed stillede Kapital, men kan dog ikke slutte sig til den af Flertallet gjorte Indstilling om ikke at fremme Lovforslaget.

Som anført af Flertallet er Loven „om Begunstigelser for landøkonomiske Forskudsforeninger“ fremkommen som et Forsøg paa, om en Saaneform som den i Loven stiplede kunde finde Tilslutning blandt Landbrugerne, og Mindretallet anser dette Forsøg for saa betydningsfuldt for Ordningen af Landbrugets Kreditforhold, at det vilde finde det meget beklageligt, om det nu skulde standses, hvorfor det indstiller, at det fortsættes med den foreslaaede Kapital under særligt Hensyn til, at et stort Antal Foreninger — den 31te Marts 1900 var der indsendt til Landbrugsministeriet Ansøgninger om Laan paa 773,760 Kr. ud over de 5,000,000 Kr. — ere dannede under Forventning om, at der var disponible Midler til Ublaas, idet Mindretallet tillige udtaler et Haab om, at det vil lykkes at finde en Form, hvorunder Forskudsforeningernes Virksomhed vil kunne fortsættes uden direkte Laan af Statskassen.

Da Mindretallet imidlertid ikke kan finde det rigtigt, at Statskassen lider et Rentetab ved disse Ublaas, og finder det naturligt at tage Hensyn til Tilstanden paa Pengemarkedet, stiller det Forslag om Forhøjelse af Renten, ligesom det i Henshold til det af Landbrugsministeren paa Finansministerens Vegne ved 1ste Behandling i Landstinget gjorte Forbehold angaaende Muligheden af at afholde Laanene af Kassebeholdningen og de Meddelelser, der ere givne Udvalget om denne, foreslaar at indsætte en Saaneparagraf.

Et andet Mindretal (Bojsen, N. Johansen og N. Møller) kan ikke være enigt i den Opfattelse, at Kassebeholdningen ikke skulde kunne klare de Udgifter, der maatte følge af nærværende Lovforslag. Men selv om saa var, vilde Mindretallet ikke være Betænkelighed ved, at man her som ved andre almennyttige Foranstaltninger, til Eksempel Jordlodder for Landarbejdere, gif den Vej at støtte saadanne Foreninger gennem Statslaan.

Mindretallet kan derfor kun beklage, at Lovforslaget af Flertallet indstilles til ikke at fremmes, fordi dette vil volde ikke ringe Skuffelse i mange Egne af Landet, og fordi det er umiskendeligt, at de oprettede Forskudsforeninger have vist sig at være til betydelig Nytte.

Bojsen tilføjer, at han subsidiært slutter sig til de af det første Mindretal stillede Vædringsforslag.

I Henshold til det anførte stiller det første Mindretal (Meergaard) følgende

Vædringsforslag:

1) Lovforslagets Tekst bliver § 1.

Ny § 2.

2) Maksimum for Foreningernes Ublaansrente, der efter § 2 h. i fornævnte Lov er sat til $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a., fastsættes til 5 pCt. p. a. for Foreninger, hvis Vedtægter ere stadfæstede efter 31te Marts 1900.